

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kong Knud den Helliges Levnet (af Knytlinge-Sage)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 166. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_7-txt-shoot-idm1055.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kong Knud den Helliges Levnet.

Niende Kapitel.

Om Konge-Mødet.

Kong Knud i Dannemark og Kong Olav i Norge satte engang hinanden Stævne og mødtes ved Gøthelven til stor Fornøjelse paa begge Sider. Der kom da mange Ting paa Tale imellem dem, naar de samledes, og det gik altsammen meget godt, men saa var det engang de kom sammen, da tog Knud til Orde og sagde til Kong Olav: hør, Svoger Olav! jeg har tænkt paa, at dersom du ikke synes det er Galskab, vil jeg gjøre et Udenlands-Tog, og hjem søge et Rige som vi Frænder med stor Føie kan gjøre Paastand paa, og det er Englands Rige, thi der har, som du nok veed, mine Forfædre havt meget at sige, ja gjort saadan Fremgang og saaledes faaet Magten, at en af dem, Knud den Store undertvang hele Englands Rige, saa baade han og hans Sønner herskede derover til deres Dødsdag. Nu vilde jeg gjerne have dig, Svoger Olav, til at hjælpe mig i den Begivenhed, og vil i den Henseende 245gjøre det Forslag, at enten skal du, som har Skade nok paa Engelsk-Mændene at hævne, være Høvedsmand paa det Tog og faae Hjelpe-Tropper af mig, eller ogsaa, hvorvel det er kun et maadeligt Bytte, vil jeg føre an paa fælles Vegne, naar du vil staae mig bi med Hjelpe-Tropper. Ja, Kong Knud, svarede Kong Olav, hvad du der staaer og siger synes jeg godt nok om*Syniz oss vænlige sett. Jeg kan ikke rede mig bedre fra dette Sted, og Meningen maae det omtrent være, men vis i min Sag er ieg ikke., forsaavidt man har Prøver paa, at din Slægt har havt Lykken med sig til at vinde stor Ære i det Land, men med min Slægt forholder det sig ganske anderledes, thi den har lidt et Tab der som jeg ikke lever den Dag at faae oprettet. Lad os kun bare betragte hvad alle Folk sagde da min Fader Kong Harald drog ud, at aldrig var der af Norges Land udredt en drabeligere Hær, og det giver Fornuften, at dengang var der i alle Maader langt bedre Raad i Landet til hvad et Ledingstog udkræver end som nu, thi baade skulde man forgiæves lede efter Følgesvende som de han havde med sig, og der feiler endnu langt mere i at jeg er saadan en Høvedsmand som min Fader Kong Harald var. Gik det nu alligevel saa skiævt 246med det Tog, hvor skulde da jeg faae i Sinde at friste Lykken saa saare og trækkes med nogen om Engellands Rige! Nei, Kong Knud, men da du i denne Sag seer paa vor fælles Ære og Bedste, saa vil jeg flye dig ni Langskibe til Hjelpe paa dit Tog, og besætte dem med udvalgte Folk, de kiækkeste Karle der er i min Gaard, og udruste baade Skibe og Folk saa vel i alle Maader, som om jeg selv fulgte med. Det er, svarede Kong Knud, som man kunde vente, et kongeligt Tilbud du gjør mig, det tager jeg ogsaa imod, og raade saa Gud for Lykken! Dermed var det da besluttet at Kong Knud vilde drage til Engelland i Herrefærd, og hver gjorde sin Gisning om hvad Udfald det vilde faae.

Der kom ogsaa mange andre Ting paa Bane ved Kongernes Samtale, og iblandt andet Forholdet mellem Danmark og Norge i ældre Tider, men det ene med det andet gik af i alt Venskab, og da de omsider skildtes ad og drog hver sine Veie i Sønder og Nør hvor de havde deres Riger, da skedte det med Vennegaver og kiærligt Farvel.
